

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5025/2019
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, у парници тужиоца ДОО „АА“ из ..., кога заступа Јан Хрчек, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, ради утврђења дискриминације и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3223/19 од 22.08.2019. године, у седници одржаној 24.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3223/19 од 22.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 2520/18 од 28.03.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је повучена тужба у делу захтева којим је тражена накнада нематеријалне штете у износу од 1.000.000,00 динара са затезном каматом од 08.04.2015. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се утврди да су Привредни суд у Крагујевцу у предмету III П 262/10 и Први основни суд у Београду у предмету 34. П. 33432/13 дискриминаторски поступали према тужиоцу ДОО „АА“ из Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена Република Србија да тужиоцу ДОО „АА“ из ... на име накнаде материјалне штете исплати 1.688.918,55 динара заједно са законском затезном каматом обрачунатом на износе са каматом ближе описане у том делу изреке, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 33.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Новом Саду П 2520/18 од 28.05.2019. године, одбијен је предлог тужиоца за доношење допунске пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3223/19 од 22.08.2019. године, ставом првим изреке, жалба против првостепене пресуде је одбијена и наведена пресуда у побијаном делу и у делу којим је одбијен тужбени захтев и одлучено о трошковима поступка потврђена. Ставом другим изреке, одбијена је жалба изјављена против првостепеног решења и наведено решење потврђено.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац ДОО „АА“ је основан 25.03.1992. године. Директор тужиоца је ББ који се изјашњава као ... по националности. Против тужиоца је вођен извршни поступак пред Привредним судом у Новом Саду П 262/10 који је правноснажно окончан, тако што је тужилац обавезан на исплату одређеног новачног износа. Против ове првостепене одлуке тужилац је изјавио жалбу која је одбијена пресудом Привредног апелационог суда Пж 7284/10 од 24.02.2011. године. Против ове пресуде тужилац је поднео предлог за понављање поступка који је одбијен као и уставну жалбу која је одбачена. Републички јавни тужилац је обавестио ДОО „АА“ да нема услова за подизање захтева за заштиту законитости против наведених пресуда. Тужилац је водио и парнични поступак пред Првим основним судом у Београду у предмету П 33432/13 који је правноснажно окончан одбијањем тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овој парници је утврђење дискриминаторског понашања органа тужене које је мотивисано националном припадношћу његовог законског заступника и власника. У првостепеној одлуци детаљно је описан ток поступка пред Привредним судом у Новом Саду и Првим основним судом у Београду од садржине тужбе до доношења правноснажне одлуке.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Појам дискриминације и дискриминаторско поступање дефинисани су Законом о забрани дискриминације у члану 2. став 1. тачка 1. Главно обележје дискриминације јесте неоправдано прављење разлике или неједнако поступање у истим или сличним ситуацијама.

У овом случају, тужилац је незадовољан одлукама које су донете у поступку који је вођен против њега (Привредни суд у Новом Саду) односно у поступку који је он иницирао (Први основни суд у Београду). По правилном закључку нижестепених судова судови су према члану 142. став 2. Устава РС самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона и других општих аката када је то предвиђено законом, опште прихваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора док је по члану 145. став 4. Устава прописано да судску одлуку може преиспитивати само надлежни суд у законом прописаном поступку. Због тога поступање суда и судске одлуке могу бити преиспитивани у поступку по правним лековима, које је тужилац у конкретној ситуацији и користио. Незадовољство донетим судским одлукама не може представљати акт дискриминације јер судска одлука не

може представљати акт дискриминације нити поступање судова приликом одлучивања о тужбеном захтеву може бити дискриминаторско у смислу Закона о дискриминацији.

Предмет тужбеног захтева о коме је нижестепеним пресудама и одлучено (ставом другим) тражено је да се утврди да су Привредни суд у Крагујевцу у предмету III П 262/10 и Први основни суд у Београду у предмету 34. П. 33432/13 дискриминаторски поступали према тужиоцу ДОО „АА“ из ..., па нису основани ревизијски наводи да тужилац није тражио овакво утврђење.

Нису основани ревизијски наводи тужиоца да приликом одлучивања о његовом тужбеном захтеву судови нису ценили околност да је у питању повреда начела једнаког поступања у наведеним предметима, повреда равноправности странака у поступку, повреда начела контрадикторне расправе и повреда начела тражења истине, јер је на ове повреде у наведеним поступцима тужилац могао указати у редовном току поступка путем редовног правног лека (жалбе) или ванредног правног лека (ревизије), што тужилац није учинио. Евентуално наведени пропусти на које тужилац указује могли су представљати неку од повреда одредаба парничног поступка, али исти не представљају елементе дискриминације у смислу Закона о забрани дискриминације.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић